

РЕШЕНИЕ

№ 2864

гр. София, 30.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 35 състав, в публично заседание на 10.09.2009 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **3769** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Ира транс“ ЕООД, гр. Б срещу Заповед № РД-01-174 / 23.03.2009 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която на основание чл.11, т.1 б.”б”, вр. чл.7, ал.2, т.1 и т.2 от Закона за автомобилните превози и чл.14, т.2, вр. чл.8, т.6, т.7, т.10 и т.11 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, се прекратяват правата, произтичащи от лиценз на Общността № 6098 за международен превоз на товари, издаден на „Ира транс“ ЕООД, гр. Б.

Жалбоподателят твърди, че веднага след получаване на заповедта е сключил трудов договор за длъжността ръководител транспортна дейност за международен превоз на товари с лице, отговарящо на изискванията и е представил в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ изискуемите документи.

Ответникът по делото, редовно уведомен, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

С градска прокуратура, редовно призована, не встъпва в процеса и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице – адресат на оспорваната заповед и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на

страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА следното:

„Ира транс” ЕООД, гр. Б, регистрирано по ф.д. № 1077 / 2007 г. на Благоевградски окръжен съд, с едноличен собственик на капитала и управител на дружеството Харалампос Анастасиос Геракопулос, Г, е превозвач, на който е бил издаден лиценз на Общността № 6098 за международен превоз на товари по реда на Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/.

При издаването на лиценза за удостоверяване, че търговецът отговаря на изискванията на чл.7, ал.2, т.1 и т.2 от ЗАвтП за благонадеждност и професионална компетентност са били представени доказателства за назначаването на лицето Ц Б Х за длъжността ръководител на транспортната дейност на търговеца, с необходимите по закон документи.

Между страните не е спорно, че с писмо вх. № 14-00-6856 / 05.08.2008 г. Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” е уведомена от превозвача „Ира транс” ЕООД, гр. Б, че трудовото правоотношение с Ц Б Х за длъжността ръководител на транспортната дейност на търговеца е прекратено, като е приложена Справка за приетото уведомление по чл.62, ал.4 от Кодекса на труда с придружително писмо от 04.08.2008 г. до НАП – Териториална дирекция – Б.

Не е спорно, също така, че на 09.04.2009 г., след като жалбоподателят е бил уведомен за процесната заповед, е сключен Трудов договор за допълнителен труд при друг работодател № 2 / 09.04.2009 г. между управителя на „Ира транс” ЕООД, гр. Б и А С К за длъжността ръководител на транспортната дейност за международен превоз на товари, според който работникът се задължава да постъпи на работа от датата на сключване на договора. Представени са и Справка за прието уведомление по чл.62, ал.4 от Кодекса на труда с придружително писмо от 10.09.2008 г. до НАП – Териториална дирекция – Благоевград, Удостоверение за професионална компетентност за международен превоз на товари № 6981 / 27.11.2006 г., издадено от Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация” на А С К и свидетелство за съдимост на лицето.

С административната преписка е приложен доклад № 11004-34 / 09.03.2009 г. от директора на дирекция „Автомобилни превози” до Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация”, относно изискванията за професионална компетентност на фирми, в които се сочи, че в периода юни-декември 2008 г. са били изпратени уведомителни писма до 190 фирми, притежаващи лиценз на Общността за международен превоз на товари, които не отговарят на изискванията за професионална компетентност. Посочено е че към 09.03.2009 г. за 60 от тях са се върнали обратни разписки за получени от адресатите писма, но до момента не са представени документи за доказване спазването на изискването, поради което се предлага да бъдат прекратени техните лицензи, като под № 35 в приложения към доклада списък е „Ира транс” ЕООД, гр. Б.

Приложено е и уведомителното писмо изх. № 14-00-6856 / 01.09.2008 г. до „Ира транс” ЕООД, гр. Б, изпратено по адреса на регистрация на дружеството, в което се сочи обстоятелството, че последното получено от дружеството уведомление е от вх. № 14-00-6856 / 05.08.2008 г. за прекратяване на трудовото правоотношение с Ц Б Х и е даден 14-дневен срок, в който превозвачът следва да представи документите, изискващи се от закона за доказване, че превозвачът отговаря на изискванията на чл.7, ал.2, т.1 и т.2 от ЗАвтП за благонадеждност и професионална компетентност, като

са изброени конкретните документи.

Процесната Заповед № РД-01-174 / 23.03.2009 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е издадена на основание чл.11, т.1 б.”б”, вр. чл.7, ал.2, т.1 и т.2 от Закона за автомобилните превози и чл.14, т.2, вр. чл.8, т.6, т.7, т.10 и т.11 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари. С нея се прекратяват правата, произтичащи от лиценз на Общността № 6098 за международен превоз на товари, издаден на „Ира транс” ЕООД, гр. Б, с мотив, че прекратяването се извършва „когато превозвачът престане да отговаря на изискванията на чл.7, ал.2 от закона”, съответно в обстоятелствената част на заповедта са описани горните обстоятелства.

При тази фактическа обстановка, установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, по които страните не спорят, и след като обсъди доводите им, съдът прави следните *ПРАВНИ ИЗВОДИ*:

В резултат на извършената служебна проверка по реда на чл.168 от АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, съдът установи следното:

Заповедта е издадена в писмена форма и със законоустановените реквизити. Съдържа разпоредителна част, като са посочени надлежно правните и фактическите основания за издаването ѝ и е мотивирана коректно с оглед фактическите основания, от които се е ръководил административният орган при издаването ѝ.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона форма, като е подробно мотивирана, поради което не са налице основания за отмяната ѝ, или обявяване на нищожност, както твърди жалбоподателят, съгласно чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Заповедта се издава от Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация” при законосъобразно делегиране на правомощия на основание чл.7, ал.1, чл.11 от ЗАвтП, е направено със Заповед № РД-08-228 / 27.08.2008 г. на министъра на транспорта.

Съдът, предвид изложените по-горе факти, счита, че фактическите основания за постановяване на заповедта към момента на издаването ѝ, който е и правно – релевантният момент, са налице.

Процесната заповед е издадена на основание чл.11, т.1, б.”б” от Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/ и чл.14, т.2 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари /МАПТТ/, според които правата, произтичащи от лиценза за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република Б или от лиценза на Общността, се прекратяват по решение на лицензиращия орган, от Министъра на транспорта или упълномощено от него лице, с писмена заповед, когато „превозвачът престане да отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 2” от ЗАвтП, съответно „отпадне някое от обстоятелствата, удостоверени с документите по чл. 8” от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за МАПТТ.

Т.е. достатъчно е в някакъв период от време превозвачът да не отговаря на някое от изискуемите условия по чл.7, ал.2 от ЗАвтП, то да е отпаднало по отношение на него, за да е изпълнена материалната предпоставка за издаване на процесната заповед.

По делото е безспорно установено, че периода от 05.08.2008 г. до 09.04.2009 г. жалбоподателят „Ира транс” ЕООД, гр. Б не е имал назначено лице, което да изпълнява длъжността „ръководител на транспортната дейност”.

Съгласно чл.7, ал.2 от ЗАвтП лиценз на Общността и лиценз за извършване на превоз

на пътници или товари на територията на Република Б с автомобили с българска регистрация се издава на търговци по смисъла на Търговския закон, когато отговарят на изискванията за: т.1. благонадеждност (добра репутация); т.2. професионална компетентност; т.3. финансова стабилност.

Превдид чл.7, ал.4 и ал.5 от ЗАвтП и чл.4, чл.5 4 чл.5а от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за МАППТ „изискванията за благонадеждност” са изпълнени, когато ръководителите на транспортната дейност на търговците не са осъждани за умишлено престъпление от общ характер или не са лишени с влязла в сила присъда от правото да упражняват превозна дейност, а „изискванията за професионална компетентност” се считат за изпълнени, когато ръководителите на транспортната дейност на търговците притежават познания и опит, придобити чрез посещения в курсове за обучение или усвоени в транспортната практика, успешно са положили писмен изпит по предмети, определени в наредбата, и имат най-малко средно образование, а също и когато ръководителят на транспортната дейност притежава удостоверение за професионална компетентност, издадено от компетентен орган на държава - членка на Европейския съюз. Изпълнението на тези изисквания се доказва с представянето на конкретно посочени в чл.8 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за МАППТ документи.

В закона, чл.10 от ЗАвтП, и в чл.9, ал.3 от Наредбата е предвидено и задължение за превозвача при настъпване на промени в обстоятелствата, вписани в лиценза за извършване на превоз на пътници или товари, съответно в обстоятелствата, удостоверени с представените последният в определен срок да уведоми писмено Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация".

Горното задължение е предвидено именно с цел лицензиращият орган да следи непрекъснато за наличието на изискванията на благонадеждност и професионална компетентност на превозвача.

Макар да произтича от самия смисъл и целта на горните законови разпоредби, и изрично в чл. 5б, ал.1 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за МАППТ е записано, че транспортната дейност на превозвача, получил подобна лицензия „трябва да бъде ръководена постоянно и ефективно от лице, притежаващо удостоверение за професионална компетентност”.

Следователно, доколкото през периода от 05.08.2008 г. до 09.04.2009 г. „Ира транс” ЕООД, гр. Б изобщо не е имал назначено лице, което да изпълнява длъжността „ръководител на транспортната дейност”, очевидно, че той не е отговарял на условията за благонадеждност и професионална компетентност по чл.7, ал.2, т.1 и т.2 от ЗАвтП и съответно не е представил документи за спазването на тези изисквания за този период, нито пък е можел да представи такива поради липсата им.

По изложените съображения, съдът приема, че оспорваната заповед е постановена при спазване на материално – правните предпоставки, посочени в нея / чл.11, т.1 б.”б”, вр. чл.7, ал.2, т.1 и т.2 от Закона за автомобилните превози и чл.14, т.2, вр. чл.8, т.6, т.7, т.10 и т.11 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари/, а доколкото разпорежда отнемане на лиценз за превоз на лице, нарушило задължителни законови изисквания за извършване на тази дейност, следва да се приеме, че е издадена и в съответствие с целта на закона – да не се допуска извършване на транспортна дейност от неблагонадежди и професионално некомпетентни лица на територията на Общността.

Предвид горното, съдът счита, че не е налице основание за отмяна на акта и по чл.14б, т.4 и т.5 от АПК.

При издаването на оспорения административен акт не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила, които биха могли да са основания за отмяна съгласно чл.146, т.3 от АПК.

Следва да се отбележи, че в писмени бележки от адв.П, видно от пълномощното му, приложено към тях, ангажиран като такъв едва след приключване на устните състезания по делото, и съответно представени след това, единственото съображение за незаконосъобразност на заповедта, поради което се иска отмяната ѝ е неизпълнение на задължението на административния орган по чл.26, ал.1 от АПК, доколкото по административната преписка липсва обратната разписка за получаване на уведомително писмо изх. № 14-00-6856 / 01.09.2008 г. до „Ира транс“ ЕООД, гр. Б, макар че в мотивите на акта и в доклад № 11004-34 / 09.03.2009 г. от Директора на дирекция „Автомобилни превози“ до Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“ е описано, че такава се е върнала.

Въпреки, че адв. П не е взел участие в производството, поради което и писмените му съображения да са без процесуално значение, доколкото съдът и служебно, на основание чл.168 от АПК, следва да обсъди всички основания, посочени в чл.146 от АПК, излага следните съображения:

Вярно е, че обратна разписка за получаване на горното уведомление не се съдържа в административната преписка. В същото време, това доказателство, като писмено такова и допустимо по реда на чл.219 от АПК, при необходимост би могло да бъде представено, съответно изискано от съда и пред касационната инстанция, в случай на обжалване, и не би налагало връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд / арг. чл.222, ал.2, т.2 от АПК/.

Дори и да е загубена самата обратна разписка, обстоятелството за връчване на горното писмо е доказуемо и с оглед на съответните записвания и удостоверявания за извършването му в пощенската служба, с която неизбежно като държавно ведомство ИА „АА“ има сключен договор за извършване на съответните услуги.

Настоящият състав обаче счита, че доказването на това обстоятелство е ирелевантно за изхода на спора, тъй като в процесния случай въпросът дали административният орган е изпълнил или не задължението си по чл.26, ал.1 от АПК не е от значение за законосъобразността на заповедта и съответно отмяната ѝ.

Константната съдебна практика приема, че установяването на нарушение на чл.26, ал.1 от АПК никога не е само по себе си основание за отмяна на акта.

Съгласно чл.146, т.3 от АПК основание за отмяна на административния акт е само извършено „съществено“ нарушение на административно – производствените правила. Съществено, от своя страна, отново с оглед на правната теория и съдебната практика е процесуалното нарушение, изразяващо се в неизвършване на съответното задължително действие, само в два случая: 1. когато е довело до нарушаване на процесуалните права на защита на лицето и 2. когато в случай, че неизвършването му би довело до постановяването на различен по съдържание административен акт.

И двете хипотези в случая не са налице. Правото на защита на жалбоподателя не е нарушено, тъй като той е могъл и е представил всички документи, които е щял да представи и пред административния орган, пред съда, съответно същите са взети под внимание при решаване на спора.

Освен това, с оглед характера на процесната заповед и сочените законови разпоредби, и предвид представените в процеса доказателства, съдът счита и до извода, че административният орган отново следваше да достигне до същия правен извод, а

именно, за „отпадане на условията за благонадеждност и професионална компетентност”, предпоставки за издаване на заповед за прекратяване на лиценза.

Следва да се обърне внимание, че с уведомително писмо изх. № 14-00-6856 / 01.09.2008 г. до „Ира транс” ЕООД, гр. Б, за което се твърди, че няма доказателство да е получено от „Ира транс” ЕООД, е даден 14-дневен срок на превозвача да представи документите, изискващите от закона за доказване, че превозвачът отговаря на изискванията на чл.7, ал.2, т.1 и т.2 от ЗАвтП за благонадеждност и професионална компетентност. Той следвало да представи „склучения” вече с лице, отговарящо на законовите изисквания трудов договор, в случай, че има такъв, и то е пропуснало да уведоми ИА „АА”, въпреки, че чл.10 от ЗАвтП и чл.9, ал. 3 от Наредбата го задължава да направи това най-късно в 30-дневен срок. Т.е. административният орган дава възможност на превозвача в 14-дневен срок да представи доказателства, че е отговарял през целия този период след прекратяване на трудовото правоотношение с Ц Б Х на законовите изисквания, като е сключил нов договор с такова лице, но само е пропуснал да представи доказателствата за това, а не тепърва, в сочения в писмото срок, да търси специалист и да сключва договора.

Горното е напълно в съответствие с цитираните подробно законови разпоредби и целта на закона.

Лицензираната дейност следва да се извършва само от лица, които непрекъснато отговарят на условията по чл.7, ал.2 от ЗАвтП. В тази връзка, напомням цитирания чл. 5б, ал.1 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за МАППТ, че транспортната дейност на превозвача, получил подобна лицензия „трябва да бъде ръководена постоянно и ефективно от лице, притежаващо удостоверение за професионална компетентност”.

Изискването на закона превозвачът да разполага с назначено лице, ръководител на транспортната дейност, притежаващо нужната професионална квалификация, се отнася и важи за него по принцип и е задължително, за да може да притежава лиценз на Общността за извършване на съответния превоз. Не е изискване, което следва да удостовери единствено при подаване на заявка за получаване на лиценз, или при „подсещане” от лицензиращия орган, каквото по своето съдържание е уведомителното писмо, тъй като задълженията на превозвача произтичат пряко от закона и никъде не е предвидено задължение на административният орган да го подсеща да ги изпълнява.

То е условие не само за получаване на лиценз, а и за притежаването му, поради което и законът предвижда правомощието /т.е. колкото право, толкова и задължение/ на лицензиращия орган, при установяване на обстоятелства, водещи до заключение за отпадане на което и да е от задължителните условия за упражняване на дейността за каквото и да е период от време, лицензът да бъде отнеман.

Отнемането на лиценз представлява и санкция за неизпълнение на произтичащи от закона задължения на превозвача и именно чрез стриктното ѝ прилагане от администрацията може да се постигне и дисциплиниращата цел, присъща на всяка една санкционна разпоредба.

По делото бе установено, че в периода от 05.08.2008 г. до 09.04.2009 г. жалбоподателят „Ира транс” ЕООД, гр. Б не е имал назначено лице, което да изпълнява длъжността „ръководител на транспортната дейност”, т.е. не е имал такова и преди изпращане и евентуално получаване на уведомителното писмо.

При така формулирани правомощия на лицензиращия орган, дори и периодът , в който за превозвача да са били отпаднали условията по чл.7, ал.2 от ЗАвтП да е бил по-малък, самото сбъдване на законовата предпоставка, а именно „отпадане на

изискване”, независимо за какъв период е било това, задължава органът да издаде заповед за прекратяване на лиценза.

С оглед на горното, следва да се приеме, че и при изпълнение, и при неизпълнение на задължението по чл.26, ал.1 от АПК, единственото законосъобразно решение на административния орган би било да прекрати правата, произтичащи от лиценз на Общността № 6098 за международен превоз на товари, издаден на „Ира транс” ЕООД, гр. Б.

Въз основа на представените от страните доказателства и техните становища и като провери законосъобразността на оспорения административен акт по отношение на всички основания по чл. 146 АПК, съдът счита, че заповедта се явява законосъобразна, като издадена в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, при постановяването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи отмяната ѝ, постановена е от компетентен орган и в изискуемата форма, а жалбата срещу нея, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.3 от АПК страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноски по делото. Такива, обаче, не са направени от ответника, а искане за заплащане на юрисконсултско възнаграждение липсва. Разликата във формулирането на разпоредбите на ал.1 и на ал.3 от този член показват, че във втория случай, съдът не следва служебно да се произнася по разноските, ако страната не е направила подобно искане.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Ира транс” ЕООД, гр. Б срещу Заповед № РД-01-174 / 23.03.2009 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: